

Térkép nélkül

itt ismerős minden

mégis a felfedező izgalmával

nézek körül

szezámmagok csillognak

egy monstera görbíti a teret

gyertyacsonk

szír ostábla

egymásba zuhanó négyzetek

ráérős geometriája

hattyú vállam

hattyú szárnyad

inged a padlón

tollak

pihék

mohák

rőt levelek

letaposott fű

körülöttünk

bőrünk alá

napok tojássárgája olvad

átlátszóvá válunk

mielőtt kihunynánk

Barna hajában barna szél fújt

próbáltam a vállánál

fogva rángatni de csak

süllyedt lefelé

a konyha padlójában

egyre lejjebb húzták a kövek

amiket annyit bámultam

kiskoromban

már akkor látszott hogy

valójában lépcsők

ha elég sokáig néztem

irányt is váltottak

de mindig lefelé vezettek

lefelé arra a szivacsos

a miénktől eltérő

tömörségű helyre

a ház ölébe

ahol együtt préselődnek

az összes valaha volt terített

asztalok, az is amikor negyven

csirkecombot rántott ki

az ébredések a nehéz párnákon

szűzmáriás képek, nyikorgó ünnepi csizmák

nyúlszőr kalapok

dohogások

hideg kannákban zötykölődő tehéntej

valahol lenniük kell a dolgoknak

nekem, ahogy az ablakpárkányra kuporodva olvasok

az első térdhorzsolásnak

a sok régi kutyáknak

biztosan azért nem tudom tartóztatni

mert mennie kell vattapamacsra

pálinkát önteni, fertőtleníteni a sebet,

begyűjtani, levest merni, berét sütni

átszűrni a tejet

itt már nincs tennivalója

ebben a bútortalan térben

dísztányérok és festmények

vakfoltjaival a falon

The Enigma of the Hour

a tér egy magasabb rendű pontján

mondjuk egy Chirico festményben

próbálom elérni a vonatot

pihék pörkölődnek

útközben forróság

nehézkedés

az árnyékban egy

szalag bogozódik

homlokom a túlhevült vashoz nyomom

vonszoló magam, fent vagyok

a mellettem ülők mind

a két héttel ezelőtti újságot olvassák

muszáj lesz nyitva tartanom a szemem

kinézek az ablakon

közeledik egy kislány

liheg a hőségtől

nem fogja elérni

Északra

Amikor elindultál belőlem

a madarak úgy ültek a fákon

mint azok a piros nyalókák

a kutyák a fülüket hegyezték

a párkák meg mosolyogtak

egymásra mint akik mindig

mindent jobban tudnak

hogy majd én egyre csak

növők és növők kezeim

kinyúlnak az ablakon és

lábaim földbe gyökereznek

homlokom felhők aljáig ér

arra már nem is figyeltek ahogy

titokban még magadhoz veszed

a pogácsa utolsó morzsáit amit

távoli ugatással burkolt bágyadt

ősz délutánok hamujában sütöttem

A te halovány bőröd

A te haloványabb bőröd, ahogy felhevül tőlem, magába gyűjti a párát, a hőt és lágy gyöngyházfényű páncélt alkot rajtad, védi az alatta élő vidéket a csermelyeket, a hús selymes fűvet a partokon, a soha nem látott fákat, a rókákat amik a bőralatti derengésben játszanak, kifelé marcangolnak, belőlem akarnak örökkévaló leszakíthatatlan virágokat amik vízínövényekként hajladoznak. A levegőben kristályok gyűlnek, a belső fény alakítja őket, meg ez az áramló élet benned – a helyiek az ég könnyeinek nevezik őket és csak leszedik mint fáról a gyümölcsöt és az oltárokhoz viszik, az én oltáraimhoz. Amikor föléd hajlok és megszagolom, megkóstolom, át meg átrajzolom a határokat rajtad minden zsibongani kezd és árasztja magából azt az ízt és illatot amit máshonnan nem tudok megszerezni, mert benne van az egész odalenti világod, saját időjárással. Ha esik benned a hó halk porcelánok hangját hallom. Én azt hiszem hogy puhán játszom de közben megbolygatom a mágnesességed, vízmosásokat és erdőtüzeket okozok vagy vihart itt és aszályt amott, és az állataid rémülten menekülnek, az embereid áldozatokat mutatnak be nekem hogy megennyhüljek de én csak megérezem a vér vagy a tűz illatát és még inkább eszemet vesztem. Néha megnyugszom, nem tudom hogy magamtól vagy a varázslóid érnek el sikereket velem, olyankor csak becsukom a szemem, hozzászorítom az arcom a mellkasodhoz és csak nézem a felhőidet, a lankákat, azt az asszonyt aki vízért megy reggelente, fiatal, kócos, a víz táncol a bőrén és időnként felnéz rám, tudja hogy itt vagyok. Tudja, hogy ki vagyok